

אמר כלום. ומבארת שם הגמרא טעמו של רבי מאיר, ש"אין אדם מוציא דבריו לבטלה", והוא יודע שאין ערכין לפחות מבן חודש, וגמר ואמר לשם דמים. ומעתה, לפי רבי מאיר, גם בדין משנתנו אינו מוציא דבריו לבטלה, ודעתו על חטאת או עולה שיש לו בבית. וכן (150) בסיפא של המשנה, חולק רבי מאיר, וסובר שהמקדיש מתכוין להקדיש את בהמה הטמאה לקדושת דמים. שנינו במשנתנו: הרי אלו לעולה ימכרו, ויביא בדמיו עולה.

ומדייקת הגמרא: טעמא, הטעם שימכר בלא מום, הוא, משום דבהמה טמאה ובעלת מום הן, דלא חזיין, שאינן ראויות הן עצמן להקרבה, ולפיכך לא בעיין מומא, ואינן צריכות לרעות עד שיפול בהן מום. אבל מפריש נקבה לאשם או לעולה, בעיין מומא, ולא תימכר בלי מום, אף על גב שאינן ראויות לאותה קדושה שהוקדשו, מכל מקום, ראויות היו לקדושה אחרת, אם היה מקדישן לשלמים.

אמר רב יהודה אמר רב: מתניתין דלא כרבי שמעון!

דתנן [לעיל יט ב]: המפריש נקבה לאשם, רבי שמעון אומר: תימכר שלא במום. ומשנתנו שמדוייק ממנה שלא תימכר עד שיפול בה מום, אינה אליבא דרבי שמעון, אלא כחכמים, הסוברים שתרעה עד שתסתאב. וטעם מחלוקתם מבואר שם.

"תחת חטאת שיש לי בבית" ו"תחת עולה שיש לי בבית", ואכן היה לו — דבריו קיימים. משום שנאמר בפרשת תמורה [ויקרא כז] "לא יחליפנו ולא ימיר אותו", ודרשינן: עד שיהיה ההקדש שהמיר בו ידוע ומיוחד. (148)

אמר על בהמה טמאה ועל בעלת מום "הרי אלו עולה" — לא אמר כלום. (149) ואינה קדושה אפילו קדושת דמים, מאחר שלא הקדישה לדמיה, ואילו למזבח אינה ראויה.

אבל, אם אמר "הרי אלו לעולה" — ימכרו, ויביא בדמיהם עולה. כיון שאמר "לעולה", משמע דבר המביא לידי עולה, שהקדישה לדמי עולה. כי אם היה רוצה להקריב אותה עצמה, היה לו לומר "הרי אלו עולה".

גמרא:

אמר רב יהודה אמר רב: מתניתין, משנתנו שאמרה אם אמר "תחת חטאת" "תחת עולה", וכן בסיפא, אם הקדיש בהמה טמאה ובעלת מום — לא אמר כלום, ודבריו לבטלה, דלא כרבי מאיר!

דאי כרבי מאיר, הא, הרי רבי מאיר סובר שאין אדם מוציא דבריו לבטלה. וכך שנינו [ערכין ה]: המעריך פחות מבן חדש [ואין "עריך" אלא למי שהוא בן חודש ומעלה], רבי מאיר אומר: נותן דמיו, כמה שהוא נמכר בשוק כעבד. וחכמים אומרים: לא

149. ומכל מקום לוקה. תוס' [לעיל ז א].

150. על פי תוס' ושיטה מקובצת.

148. הרמב"ם בפירושו המשנה והרע"ב בעקבותיו.